

Ο ΔΙΨΛΟΨ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΒΛΟΣ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΑΛΗΑ...

[Τεύ 'Εορ Δοβ νάν]

ΕΚΕΙΝΟΣ.—(Σπαρτά δυο έτών)
 ΕΚΕΙΝΗ.—(Τοιαντα τριών έτών).
 (Μασαρχια. 'Επιστρέφουν. 'Ενα ώρατο σαλόνι με τζάκι, δπου καίει δυνατή φωτιά).
 ΕΚΕΙΝΗ.—Είσαι ευχαριστημένος ;
 ΕΚ·ΙΝΟΣ·Ναί. (Τήν άγκαλιάζει και τήν φιλεϊ εις τόν λαμό).
 Ευχαριστώ ! Ευχαριστώ !
 ΕΚΕΙΝΗ.—Δέν θα μου ειλπής πειά πώς είμαι κακιά ;
 ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Όχι. Μή μου μιλάς.. Είμαι τόσο ευτυχημένος !
 Δέν θέ ω πειά τίποτα... Καθίσε έδω, κοντά μου (Τής φιλεϊ τό χέρι)
 Ναί, είμαι ευτυχής, πολύ ευτυχής.
 ΕΚΕΙΝΗ.—'Αλήθεια ;
 ΕΚΕΙΝΟΣ.—Δέν έχω άλλη επιθυμία από αυτή να κάθωμαι κοντά σου και ν' άκούω τη φωνή σου. 'Ω, αυτή ή γλυκειά φωνή που με νανουρίζει ! Σ' άγαπώ, Βέρθα !
 ΕΚΕΙΝΗ.—'Ετσι λένε όλο... και ύστερα... λιποτακτούν.
 ΕΚΕΙΝΟΣ.—Είσαι σκληρά ! Ξέρεις πώς εγώ δέν είμαι σαν όλους τούς άλλους. Είνε δυο χρόνια τώρα που σ' άγαπώ τρελλά !
 ΕΚΕΙΝΗ.—'Ενας χρόνος. Στήν άρχή μουίανες άλλως έλαφρό φέρε.
 ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Εντούτοις ήμουν έρωστειυμένος... Δέν με πιστεύεις ;
 ΕΚΕΙΝΗ.—'Εγώ ένόμιζα πώς ήσουν άδιάφορος. 'Ας είνε ! Καλύτερα να μη μιλούμε για τό παρελθόν. Σήμερα μόνον...
 Μόο το σήμερα ύπαρχει. 'Ακούς ;
 — ΕΚ·ΕΙΝΟΣ.—'Εχεις δικηο.
 — ΕΚΕΙΝΗ.—Ναί, φίλε μου, και άποφάσισα να σου παραδώσω τήν καρδιά μου. 'Ισως με κάνεις ευτυχιμενη και...
 ΕΚΕΙΝΟΣ.—Τί ; Δέγε...
 ΕΚΕΙΝΗ.—'Ισως με κάνεις να ξεχάσω μιά παληά πληγή. Πριν σέ γνωρίσω άγάπησα... έναάλλον Αυτός όμως ήταν κακος και με έκανε πολύ δυστυχιμένη. 'Ενόμιζα πώς για πάντα είχε πεθανει ή καρδιά μου !
 ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ξέρω εγώ από τέτοια. Κι' εγώ είχα άγαπήσει. Παρ' όληο να αυτοκτονήσασ για τήν άγαπή μου...
 ΕΚΕΙΝΗ.— Δέν είνε δυνατόν να υπέφερες σαν έμένα !
 ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ποιός ξέρει !
 ΕΚΕΙΝΗ.—'Αδύνατον... 'Εγώ υπέφερα άληθινό μαρτύριο 'Εγώ γνωρίζω έκείνη που άγαπούσες. 'Ηταν ένα χαριτωμένο πλάσμα. 'Σμολόγησε ότι είσουν εγαίότης !

ΕΚΕΙΝΟΣ. 'Ας ξεράσουμε τα πολήιά ! 'Αφού είμαστε μαζί και άγαπιώμασ... 'Ελα κοντά μου...
 ΕΚΕΙΝΗ. ('Ακουμπά το κεφάλι της σιόν δμο του).—'Αγάπη μου !
 ΕΚ·ΕΙΝΟΣ.—Τί έχεις ;
 ΕΚ·ΕΙΝΗ.—Τίποτε !
 ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Όχι. Πές μου τήν αλήθεια.
 ΕΚ·ΕΙΝΗ.—Τίποτε. Φιλησέ με !
 (Μισρά αιή Μ'ισον ουλλο ιαμίνοι πολλή όρο).
 ΕΚΕΙΝΗ.—Τί έχεις ; 'Ανδρεία ;
 ΕΚ·ΙΝΟΣ.—Τίποτε...
 ΕΚΕΙΝΗ.—Μην άρ είσαι. Κλαίς !
 ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Όχι, όχι...
 ΕΚΕΙΝΗ.—Γιατί κλαίς ;
 ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δέν ξέρω. Είμαι νευρικός.
 ΕΚΕΙΝΗ.—'Εγώ θα σου ειλπώ γιατί κλαίς. Κλαίς γιατί...
 ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Όχι, όχι Βέρθα. Σε παρακαλώ...
 ΕΚ·ΕΙΝΗ.—Κλαίς γιατί συλλογίζεσαι τή γυναικία σου.
 ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Όχι.
 ΕΚΕΙΝΗ.—'Όρκίσου στήν τιμή σου ότι δέν είνε αλήθεια !
 ΕΚΕΙΝΟΣ.— Είνε αλήθεια λοιπόν ! Δέν ξέρω γιατί... Είνε τώρα τρία χρόνια που ζούμεις χωρισμένοι. 'Ηθελα να τήν ξεχάσω... Μά είνε αδύνατον. 'Εν τούτοις μόλις σε γνώρισα σέ συμπάθησα σ' άγάπησα, ένωσα τή μοναξιά μου με τή δικη σου και σκέφθηκα : «Για τρευθήκα από τήν απελπισία μου. Εύζηκα παρηγοριά.» Και όμως τήν σκέπτομαι ακόμα... Θα με νομίσης για τρελλόν, για ψεύτη. 'Εν τούτοις δέν φταίω εγώ καθόλου. Σου ζήτηδ συγγνώμη. Δέν φταίω... 'Τό φάντασμα της άλλης ταραζει τής φραιότερες στιγμές μας. Εισχωρεί μεταξύ μας Βέρθα, θα φύγει. Φιλησέ με ! Ποτά πειά δέν θα χαϊδέσω τα ώρατα μαλλιά σου. Σκέψου πώς θα είνε

ΣΚΑΝΔΙΝΑΒΙΚΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ο ΚΑΛΟΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥΛΑΣ

'Η Χριστούλα κλαίει, δάκρυα κλαίει, αίμα σσχά !
 Ποιός τά κόφτει τα φύλλ' από τόν κρλίνο ;
 Κλάψε κλάψε τόν καλό της άπ' τόν τάφο Ξυπνά.
 'Εσείς χαίρεσθ' όλη μέρα !
 Με τ' άχνά του δαχτυλάκια κρούει τή θύρα τ' άργό,
 Ποιός τά κόφτει τα φύλλ' άπ' τόν κρλίνο ;
 Σήκω άνοιξε Χριστούλα, ναίπω μέσα κ' έγώ.
 'Εσείς χαίρεσθ' όλη μέρα !
 Σή·ω άνοιξε, Χριστούλα, πάφ' μ' αυτού που είσαι σύ,
 Ποιός τά κόφτει τα φύλλ' από τόν κρλίνο ;
 'Εγώ είμ' ό ναυτικός σου, ή άγάπη σου ή χρυσή.
 'Εσείς χαίρεσθ' όλη μέρα !
 'Εσηκώθηκ' ή κοπέλλα τότε πλέον με σπουδή,
 Ποιός τά κόφτει τα φύλλ' από τόν κρλίνο ;
 Μ' έλαφρό χεράκι πιάνει και γυρίζει τό κλειδί.
 'Εσείς χαίρεσθ' όλη μέρα !
 Τόν καθίζει εέ κισέλα, μέσα θησαιροί χρυσοί,
 Ποιός τά κόφτει τα φύλλ' από τόν κρλίνο ;
 Με δλοκαθαρο του πλύνει τα ποδάρια του κρασί.
 'Εσείς χαίρεσθ' όλη μέρα !
 'Εκαθήσασ ετήν κλίνη και τά δυο τους τήν καλή,
 Ποιός τά κόφτει τα φύλλ' από τόν κρλίνο ;
 'Υπνο δέν εκοιμηθήκων, έσυντύχανε πολύ.
 'Εσείς χαίρεσθ' όλη μέρα !
 Μ' άρχινούν τα πτερινάρια να φρονίζουν άκουστά,
 Ποιός τά κόφτει τα φύλλα από τόν κρλίνο ;
 'Ο νεκρ' όπ' έδώ πέρα να πηγαίλλη χρωσιστή.
 'Εσείς χαίρεσθ' όλη μέρα !
 Φθάνει εις τό κοιμητή·ιο τόν τηράς' ή κοπελλιιά,
 Ποιός τά κόφτει τα φύλλ' από τόν κρλίνο ;
 Τα χρυσόξανθ' άρχινούνε να του πέφτουνε μαλλιά.
 'Εσείς χαίρεσθ' όλη μέρα.
 Διες έπρόβαλ' έμορφούλα ή σελήνη ή γλωμή,
 Ποιός τά κόφτει τα φύλλ' από τόν κρλίνο ;
 'Ως να ίδθ, ό ναυτικός της άφανίσθη στη στιγμή.
 'Εσείς χαίρεσθ' όλη μέρα !
 Εις τόν τάφο του καθίζει, 'δω θα μένω ή φτωχή,
 Ποιός τά κόφτει τα φύλλ' από τόν κρλίνο ;
 'Ως να στελή να μου πάρη ό Θεός μου τήν ψυχή'
 'Εσείς χαίρεσθ' όλη μέρα !
 'Εκεί μέσ' από τόν λάκκο ή φωνή του της λαλει,
 Ποιός τά κόφτει τα φύλλ' από τόν κρλίνο ;
 Εις τό σάτι γύρνα πίσω, γύρν' άγάπη μου καλή.
 'Εσείς χαίρεσθ' όλη μέρα !
 Και τή θλίψη παύσε πλιά ; Όταν κλαίς θλ·βερηή.
 Ποιός τά κόφτει τα φύλλ' από τόν κρλίνο ;
 Τό κιβούρι μου από κίμα, κόκκινο αίμα πλημμυρεϊ.
 'Εσείς χαίρεσθ' όλη μέρα !
 'Όταν όμως τή μορφή σου τή φαιδρήνη ή χορά,
 Ποιός τά κόφτει τα φύλλ' από τόν κρλίνο ;
 Τό κιβούρι μου γεμίζει τριαντάφυλλα άνθηρά,
 'Εσείς χαίρεσθ' όλη μέρα !

Μετάφρασις ΓΕΩΡΓ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ

διπλή ή μοναξιά μου. Συγχωρησέ με. Φεύγω.
 ΕΚΕΙΝΗ.—'Υ είνε !
 ΕΚ·ΕΙΝΟΣ.—Τί λές ;
 ΕΚΕΙΝΗ.—Μείνε σου λέω. Δέν είμαι πολύ ξευπηνη, μά γνωρίζω τή ζωή. Σε καταλαβαίνω και σέ συγχωρδ. 'Εγώ θα σέ παρηγορήσω για τής πόνους που σου προσένησε ή α λ λ η. 'Αν μ' άφίσης θα υποφέρης περισσότερο. Θα είσαι δυστυχής ! Γιατί δέν άγοπίζε μά ώρισμένη γυναικα, άγαπάς τόν έρωτα ! Πρέπει να άγαπήσης με δη τή δύναμη της ψυχής σου έμένα και μόνο έμένα. Μπορείς να μ' άγαπήσης. 'Ακούς ; Μή φύγης ! 'Αν προκειται να υποφέρης καλύτερα να υποφέρης στήν άγκαλιά μου. 'Απάντησέ μου...
 ΕΚΕΙΝΟΣ.—Είσαι πολύ καλή.
 ΕΚΕΙΝΗ.—Δέν είμαι καλή. 'Η ζωή μ' έδίδασε να είμαι έπισεικής. 'Ας μείνουμε μαζί. 'Θά υποφέρουμε άγκαλιασμένοι... Ξέρεις πειό είνε τό μαστικό της ευτυχίας ;
 ΕΚ·ΕΙΝΟΣ.—'Όχι.
 ΕΚΕΙΝΗ.—'Η καλοσύνη... 'Η άγάπη!...
 ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ναί... ίσως...
 ΕΚΕΙΝΗ.— Ξέρεις πώς σβύνει ή παληά άγάπη όσο κι' άν είνε δυνατή ;
 ΕΚΕΙΝΟΣ.—Πώς ;
 ΕΚΕΙΝΗ.—Με τήν άγάπη, τήν άγάπη τήν καινούργια. Σ' άγαπώ ! Φιλησέ με ! Δός μου τα χελια σου !
 (Πίφτει στήν άγκαλιά της και τήν φιλεϊ)

ΕΡΡΙΚΟΣ ΛΑΒΕΝΤΑΝ